

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/580/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217615
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217615.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 5, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 9C/122/2012-147 z 26.2.2014 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobný návrh zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobkyňa žalobami, podanými uňho 27.9.2012, domáhala (poznámenal, že uznesením 9C/122/2012-7 z 9.10.2012, právoplatným 11.10.2012 spojil, poukazujúc na § 112 ods.1 O. s. p., na spoločné konanie konania vedené na návrh žalobkyne pod sp. zn. 9C/122/2012, 9C/132/2012, 9C/144/2012, 9C/146/2012, 9C/173/2012, 9C/180/2012, 9C/188/2012, 9C/191/2012, 9C/197/2012, 9C/199/2012, 9C/204/2012, 9C/210/2012, 9C/211/2012, 9C/219/2012, 9C/221/2012, 9C/232/2012, 9C/240/2012, 9C/247/2012, 9C/254/2012, 9C/257/2012, 9C/262/2012, 9C/293/2012, 9C/293/2012, 9C/299/2012, 9C/312/2012, 9C/326/2012 s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 9C/122/2012), čo v žalobných návrhoch uviedla, konkrétne, čo uviedla v žalobách, v ktorých namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora (ďalej len exekútor) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), v žalobách, ktorými sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote (NZP), v žalobách, v ktorých namietala vydanie poverenia exekučným súdom pre exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (žaloby označené NP) a v žalobách, v ktorých namietala nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE), na čo poukázala, resp. čo uviedla žalovaná v písomnom vyjadrení k podaným žalobám, čo uviedla k jednotlivým žalobám pokiaľ sa týka žalôb, v ktorých sa žalobkyňa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu zamietnutia žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), na čo poukázala (čo uviedla) k žalobám týkajúcim sa zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NZP), k žalobkyňou uvádzanému nesprávne úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15 dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP), k žalobám týkajúcim sa nerozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora v zák. ustanovenej lehote (žaloby označené ZE), k namietaným prietahom v konaní a k požadovanej materiálnej škode. Konštatoval, že účastníčky konania sa na pojednávanie vo veci určené na 26.2.2014 nedostavili, že u oboch mal doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie

bola u nich zachovaná, že žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila a nežiadala o odročenie termínu pojednávania, že žalobkyňa sa na nariadené pojednávanie nedostavila bez ospravedlnenia a bez žiadosti na odročenie pojednávania, preto podľa § 101 ods.2 O. s. p. pojednával v neprítomnosti účastníčok konania, pričom pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy. Vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav: Žalobkyňa v konaní namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu. Preto sa oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Poukázal na to, že žalobkyňa vo všetkých uvedených exekučných konaniach mala procesné postavenie oprávnenej a exekučnými titulmi (ďalej len titul) boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol predložený návrh na vykonanie exekúcie, titul a prevažne aj Zmluva o úvere uzavretá medzi oprávnenou a povinným, z ktorej bolo vo všetkých prípadoch zistené, že sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uviedol, čo zistil z uznesenia 2Er/4/2007-36 (pripojeného k 9C/122/2012), z uznesenia 2Er/520/2009-14 (pripojeného k 9C/132/2012), z exekučného spisu 2Er/456/2005 (pripojeného k 9C/146/2012), z uznesenia 2Er/518/2011-10 (pripojeného k 9C/146/2012), z exekučného spisu 2Er/660/2009 (pripojeného k 9C/180/2012), z exekučného spisu 2Er/784/2010 (pripojeného k 9C/188/2012), z exekučného spisu 2Er/824/2010 (pripojeného k 9C/191/2012), z uznesenia 2Er/658/2010 (pripojeného k 9C/197/2012), z exekučného spisu 2Er/441/2010, z exekučného spisu 2Er/204/2012 (pripojeného k 9C/204/2012), z exekučného spisu 2Er/296/2009 (pripojeného k 9C/210/2012), z uznesenia 2Er/521/2010-14 (pripojeného k 9C/211/2012), z exekučného spisu 2Er/419/2009 (pripojeného k 9C/219/2012), z exekučného spisu 2Er/204/2007 (pripojeného k 9C/144/2012), z exekučného spisu 2Er/357/2011 (pripojeného k 9C/232/2012), zo spisu 2Er/420/2009 (pripojeného k 9C/221/2012), z exekučného spisu 2Er/758/2009 (pripojeného k 9C/240/2012), z uznesenia 2Er/421/2009-13 (pripojeného k 9C/247/2012), z exekučného spisu 2Er/661/2009 (pripojeného k 9C/254/2012), z exekučného spisu 2Er/320/2009 (pripojeného k 9C/257/2012), z exekučného spisu 2Er/518/2011 (pripojeného k 9C/262/2012), z exekučného spisu 2Er/551/2005 (pripojeného k 9C/293/2012), z uznesenia 2Er/485/2011-10 (pripojeného k 9C/299/2012), z exekučného spisu 2Er/643/2010 (pripojeného k 9C/312/2012) a z exekučného spisu 2Er/781/2010 (pripojeného k 9C/326/2012). Žalobkyňa 24.2.2014 v konaní 9C/112/2012 predložila znalecký posudok (ďalej len ZP) č.1/2014 zo 17.1.2014, ktorý bol vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave s tým, že týmto ZP bola stanovená majetková škoda, ktorá jej bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach a uviedol, čo zistil z predloženého ZP č.1/2014. Citoval znenie § 3 ods.1,2, § 5 ods.1, § 6 ods.1,2, § 9 ods.1,2, § 15 ods.1, § 17 ods.1,2, § 19 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods.2 písm. c),d), § 44 ods.1,2 zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len EP) a § 45 ods.1,2 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Poukázal na to, že žalobkyňa ako účastníčka konania využila svoje zákonné právo namietat' nestrannosť súdu, že o námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd (ďalej len KS) v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov v danej veci, že rozhodnutím KS v Košiciach 11NcC/45/2012-14 z 19.10.2012, ktorým vo veci konajúca zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, je tak viazaný, ale aj účastníci tohto konania. Ďalej poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) rozhodol o sťažnosti žalobkyne proti rozhodnutiu KS v Košiciach 11NcC/45/2012-14 z 19.10.2012 a to uznesením IV.ÚS693/2013-11 z 12.12.2013, ktorú sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie sťažnosti. Konštatoval, že predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáha, poukazujúc na jeho nesprávny úradný postup v uvedených exekučných konaniach. Podľa § 15 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobkyne jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to 23.4.2012, že v čase rozhodovania súdu už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí a, že vzhľadom „k tomu“ má za to, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, keďže podala žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom nemal preukázané, aby nárok žalobkyne na náhradu škody alebo jeho časť bol do jeho rozhodnutia uspokojený. Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu § 43 ods.1 O. s. p. Podľa jeho názoru žalobné návrhy podané žalobkyňou majú všetky náležitosti žaloby podľa § 42 ods.3 O. s. p. a § 79 ods.1 O. s. p., že žalobkyňa správne označila účastníkov konania, opísala skutočnosti, na základe ktorých uplatnila svoj nárok, označila dôkazy a uviedla čoho sa domáha.

Preto postup podľa § 43 ods.1 O. s. p. považoval za nedôvodný. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobkyňou uplatneného nároku nedošlo a teda žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3 ročnej premlčacej doby. V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/132/2012 (2Er/520/2009), 9C/173/2012 (2Er/528/2011), 9C/157/2012 (2Er/187/2012), 9C/199/2012 (2Er/551/2010), 9C/204/2012 (2Er/143/2011), 9C/210/2012 (2Er/596/2009), 9C/211/2012 (2Er/521/2009), 9C/219/2012 (2Er/419/2009) a 9C/232/2012 (2Er/357/2011) - (žaloby označené žalobkyňou ako ISTINA RS) žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 9C/180/2012 (2Er/660/2009), 9C/221/2012 (2Er/420/2009), 9C/247/2012 (2Er/421/2009), 9C/262/2012 (2Er/518/2011), 9C/299/2012 (2Er/485/2011), 9C/312/2012 (2Er/643/2010) a 9C/326/2012 (2Er/781/2010) - (žaloby označené žalobkyňou ako NZP) v nerozhodnutí o jej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15 dňovej lehote. V daných veciach 3 ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobkyňi, resp. jej zástupcovi v exekučných konaniach, keďže až vtedy sa mohla dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom mal zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo v uvedených exekučných veciach rozhodnuté súdom ako súdom exekučným až v r.2010, resp. 2011, kedy aj boli rozhodnutia doručované zástupcovi oprávneného. Žalobné návrhy boli žalobkyňou podané 27.9.2012 t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3 ročnej premlčacej doby. V konaniach pôvodne vedených pod 9C/188/2012 (2Er/784/2010), 9C/191/2012 (2Er/824/2010), 9C/240/2012 (2Er/758/2009), 9C/254/2012 (2Er/661/2009) a 9C/257/2012 (2Er/320/2009) - (žaloby označené žalobkyňou ako NP), v ktorých namietala nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote, bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané taktiež až v r.2010, resp. 2011. Považoval za potrebné uviesť, že z obsahu exekučných spisov má za to, že premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia uznesení súdu o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zástupcovi oprávneného, z odôvodnenia ktorých sa mohol oprávnený dozvedieť o tom, kedy boli vydané poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenia o čiastočnom zastavení exekúcie boli zástupcovi oprávneného doručované až v r.2010. Žaloba bola zo strany žalobkyne podaná 27.9.2012, t.j. v rámci plynutia premlčacej doby. V konaniach 9C/122/2012 (2Er/4/2002), 9C/146/2012 (2Er/453/2005), 9C/144/2012 (2Er/204/2007) a 9C/293/2012 (2Er/551/2005) - (žaloby označené žalobkyňou ako ZE) premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutí exekučného súdu o zmene exekútora žalobkyňi, resp. jej zástupcovi, v uvedených veciach bolo o návrhu na zmenu exekútora rozhodnuté súdom v r.2011 a 2012 a teda žalobný návrh v týchto prípadoch bol podaný včas. K samotnému nároku žalobkyne na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu podľa zák.č.514/03 Z. z. je súčasné splnenie 3 podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody, t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkoľvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie, resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 3 zák.č.514/03 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zák. požadované podmienky súčasne. Podľa žalobkyne k nesprávnemu úradnému postupovi vo veciach, ktoré boli ním spojené a sú vedené pod 9C/104/2012 malo dôjsť tým, že v exekučných konaniach, v ktorých mala procesné postavenie oprávnenej: 1. zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), 2. rozhodol o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia po

zákonnej 15 dňovej lehote určenej v § 44 ods.2 EP (NZP), 3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15 dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods.2 EP (NP), 4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora po 30 dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods.8 EP (ZE). V konaniach vedených pôvodne pod 9C/132/2012 (2Er/520/2009), 9C/173/2012 (2Er/528/2011), 9C/157/2012 (2Er/187/2012), 9C/199/2012 (2Er/551/2010), 9C/204/2012 (2Er/143/2011), 9C/210/2012 (2Er/596/2009), 9C/211/2012 (2Er/521/2009), 9C/219/2012 (2Er/419/2009) a 9C/232/2012 (2Er/357/2011) žalobkyňa namietala, že exekučný súd zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS). Poukázala na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Z oboznámených exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávnenou a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv, resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach titulov. Poukazujúc na § 45 ods.2 zák.č.244/02 Z. z., v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal, napr. na rozhodnutia Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR 5Cdo 439/2012, 6Cdo 290/2012, či ÚS SR I.ÚS278/2013, IV.ÚS55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a jej prísl., o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zák.č.244/2002 Z. z., žalobkyňa má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku je mu známe, že uňho sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmienek vystavených práve žalobkyňou v tomto konaní. Zmenky žalobkyňa postúpila na iný subjekt a pritom „sa jedná“ o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých s ňou, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli uňho vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté. Okrem toho, že exekučný súd mal nie len oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmavať titul - rozhodcovský rozsudok, v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Nezákonným rozhodnutím je akékoľvek rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom štátu, ale aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je štát viazaný. Otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno rozhodnutie súdu exekučného o zamietnutí žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobkyňa ako oprávnená využila vo väčšine uvedených exekučných konaní svoje právo na podanie odvolania proti rozhodnutiam o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V exekučných konaniach 2Er/143/2011 (9C/204/2012) a 2Er/357/2011 (9C/232/2012) oprávnená svoje právo podať odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nevyužila. V exekučných konaniach 2Er/520/2009 (9C/132/2012), 2Er/441/2010 (9C/199/2012), 2Er/521/2009 (9C/211/2012) a 2Er/419/2009 (9C/219/2012) rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolacím súdom bolo potvrdené. V konaniach 2Er/518/2011 (9C/173/2012) a 2Er/197/2012 (9C/157/2012) bolo oprávnenou odvolanie vzaté späť a odvolacie konanie bolo zastavené. Skutočnosť, že súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (NZP), žalobkyňa uviedla ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod 9C/180/2012 (2Er/660/2009), 9C/221/2012 (2Er/420/2009), 9C/247/2012 (2Er/421/2009), 9C/262/2012 (2Er/518/2011), 9C/299/2012 (2Er/485/2011), 9C/312/2012

(2Er/643/2010) a 9C/326/2012 (2Er/781/2010). Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, pričom je pravdou, že k zamietnutiu žiadosti došlo po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti exekútora o udelenie poverenia súdu. Mal za to, že podľa § 44 ods.2 EP zákonná 15 dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti exekútora, ako to bolo vo všetkých uvádzaných prípadoch. V súvislosti s tým, poukázal na tú skutočnosť, že v uvedených veciach titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a titulu sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobkyne a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ust. EP, ale aj zák.č.244/02 Z. z., zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ust. O. z. týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č.93/13/EHS. V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie považoval za potrebné uviesť, že žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prieťahy v daných exekučných konaniach a teda nepreukázala nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu žalobkyňa uviedla, že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný posun v exekučných konaniach a uviedla konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy v konaní, ktoré boli z jej strany podané na súde. Podľa oboznámených Spr.č.22/2010, č.34/2010 a č.12/2011 a odpovedí na sťažnosti žalobkyne na prieťahy v konaní, jej sťažnosti boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne na prieťahy v exekučných konaniach neboli zo strany vedenia súdu konštatované prieťahy v konaní. V neposlednom rade v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobkyňa a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukázal na čl.48 ods.2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného čl. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci ÚS SR, on teda nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc súdu na rozhodnutie o prieťahoch, mal za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobkyne preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno. Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod 9C/188/2012 (2Er/784/2010), 9C/191/2012 (2Er/824/2010), 9C/240/2012 (2Er/758/2009), 9C/254/2012 (2Er/661/2009) a 9C/257/2012 (2Er/320/2009), žalobkyňa v týchto namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (NP). Z oboznámeného exekučného spisu 2Er/784/2010 (9C/188/2012) mal preukázané, že žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 26.11.2010, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom 30.11.2010. V exekučnom konaní 2Er/824/2010 (9C/191/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená 9.10.2010, poverenie vydané 2.2.2011, v konaní 2Er/758/2009 (9C/240/2012) žiadosť o udelenie poverenia doručená 28.10.2009, poverenie bolo vydané 12.11.2010, v konaní 2Er/661/2009 žiadosť bola doručená 14.10.2009, poverenie vydané 5.3.2010 a v exekučnom konaní 2Er/320/2009 (9C/257/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená 15.6.2009 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané 17.2.2010. Poverenie teda bolo vydané exekučným súdom v konaní 2Er/784/2010 (9C/188/2012) v 15 dňovej lehote od doručenia žiadosti o udelenie poverenia exekútora súdu. V ostatných uvedených konaniach boli poverenia na vykonanie exekúcie vydané potom, čo súd žiadal oprávneného, resp. exekútora o predloženie úverových zmlúv a potom, čo tieto boli súdu doručené. Správy žiadané súdom boli nevyhnutné na rozhodnutie o žiadostiach exekútora za účelom posúdenia titulu podľa § 45 ods.1,2 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Vo veciach pôvodne vedených pod 9C/122/2012 (2Er/4/2002), 9C/146/2012 (2Er/453/2005), 9C/144/2012 (2Er/204/2007) a 9C/293/2012 (2Er/551/2005) k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobkyne dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v zák. stanovenom čase t.j. do 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámených exekučných spisov zistil, že v každej z pripojených exekučných vecí po podaní návrhu na zmenu exekútora bola exekučným súdom zaslaná pôvodnému exekútorovi žiadosť na vyjadrenie spolu so žiadosťou o predloženie exekučného spisu. Pôvodný exekútor podal podnet na zastavenie, resp. čiastočné zastavenie exekúcie. Súd uvedené skutočnosti posudzoval ešte pred rozhodnutím o zmene exekútora, keďže v prípade úplného zastavenia exekúcie o tomto návrhu by už nebolo účinné rozhodnúť. Pokiaľ by exekučný súd návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel a následne, po právoplatnosti tohto uznesenia, rozhodol o zastavení danej exekúcie, daný postup by bol v rozpore so

zásadou hospodárnosti konania. V ďalšom poukázal na už uvedené skutočnosti, týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Aj v tomto prípade teda žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu nečinnosti, resp. prieťahov pri rozhodovaní o jej návrhu na zmenu exekútora v exekučnom konaní. Poukazujúc na uvedené skutočnosti konštatoval, že zo strany žalobkyne nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobkyne nebola preukázaná už prvá z uvedených podmienok. Preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne, jej žalobu v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ sa týka žalobkyňou uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, zo strany žalobkyne bol predložený listinný dôkaz - ZP č.1/2014 týkajúci sa výšky majetkovej škody požadovanej žalobkyňou. Z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný prvý z predpokladov priznania náhrady škody a to nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučných veciach, už z dôvodu hospodárnosti konania nevykonal ďalšie dokazovanie na preukázanie škody a nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobkyňa v konaní uplatnila. Napokon, citujúc znenie § 142 ods.1 a § 151 ods.1,2 O. s. p., uviedol, že o trovách konania rozhodol na pojednávaní 24.1.2014 podľa cit. § 142 ods.1 O. s. p. tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, že žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v svojom písomnom vyjadrení, že v zák. stanovenej lehote, ale trovy nevyčíslila a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali, že vyčíslenie trov konania je nevyhnutné nie len u zástupcu, ale aj u účastníka, ktorý nie je zastúpený, že ak účastník v stanovenej lehote trovy nevyčíslil možno mu priznať náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu a, že v prípade, že zo spisu výška náhrady trov nevyplýva je oprávnený namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmeniť tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať.

Proti rozhodnutiu podala žalobkyňa v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; d) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.]; e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej zástupcu postupujúc podľa §101 ods.2 O. s. p. preto, že sa (žalobkyňa) bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila. 2) Citovala znenie § 101 ods.2 O. s. p. Z cit. ust. je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. 3) Riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O. s. p. a vec prejednať v jej neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal tým jej právo na konanie pred súdom. 4) Citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p. 5) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že KS nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na to, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/2012-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu (ďalej len OS) Dunajská Streda s rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove. Citovala, čo KS v Prešove a KS v Nitre k tomu v odôvodnení uviedol. Je tiež v rozpore s judikatúrou ÚS SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.ÚS345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní

zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12-16 O. s. p.). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach. 6) Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESLP v Štrasburgu, neobstojí; - podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 7) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné! 8) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval §101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. 9) Nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. 10) V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). 11) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie (napr. rozsudky Nideröst-Hubert v. Švajciarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 12) Súd rozhodol bez toho, aby umožnil jej s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. 13) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. 14) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v trestnom procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. 1) Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy

sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd jej umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj „právnym“ otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 2) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offa (upozornila, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že „existuje“ okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. 3) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 4) Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst-Hubert v. Švajciarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 5) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97) 6) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek vyzve súdu a doručenému žalobnému návrhu. 1) Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ňou (žalobkyňou) tvrdý skutkový stav. 2) Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (ona navrhovala vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a na následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O. s. p. K majetkovej škode. 1) Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky jej tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla „s“ titulu na udržiavanie a správy informačného systému a „s“ titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií; - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde); V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. 2) Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Čl.6 Dohovoru teda zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia. 3) Povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie zdôrazňuje aj samotný ÚS vo svojej konštantnej judikatúre. Citovala, čo, o. i. ÚS uviedol v Náleze III.ÚS36/2010. 4) Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. 5) Súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (mutatis mutandis Nález ÚS SR I. ÚS243/07 z 19.6.2008). 6) Navyše, súd napriek tomu, že skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje ona a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový

dej a teda aj skutkový základ. Pri dodržiavaní jej práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Úplne sa totižto stráca podstata tohto práva - poznať premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis súd dospel v konkrétnom individuálnom a skutkovo ojedinelom prípade. 7) Nesúhlasí však ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. 8) Pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedla, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp., pracovné a obchodné zmluvy. 9) Hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom ZP, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, ju nepoučil podľa § 120 ods.4 O. s. p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. 10) Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby (nové listiny, podania a skutočnosti súvisiace s prieťahmi v konaní a rozhodovaním mimo zákonnú lehotu), pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Tieto dôkazy nemohla predložiť spolu so žalobou a nemohla ich predložiť ani neskôr, pretože nebola súdom poučená a informovaná, ako to uvádza vyššie v texte. K nematkovej ujme. 1) Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy SR, ako aj práv na „prejedanie“ veci v primeranej lehote zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zák. stanovenom čase. ÚS rovnako tak stanovil, že žalobca má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 2) Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zák. stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody! 3) Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní jej nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. 4) Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Jej práva boli porušené prekročením „zákonnom“ stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania! Preto: - Sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si zvolila, navyše, keď podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; - Sú irelevantné úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, navyše, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl.2 ods.2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zák. štátnym orgánom; - Sú irelevantné úvahy súdu o udržiavaní kontaktu exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. 5) Práve všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v jej právnej sfére „nerešpektovaní“ zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Jasne a zrozumiteľne opísala, aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprela aj o podstatnú judikatúru ÚS spojenú s porušovaním v žalobe označených práv. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu na opätovné prejedanie.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní je potrebné uviesť:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; príhľadne prítom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti proti uzneseniu 11NcC/45/2012-14 z 19.10.2012 KS v Košiciach, ktorým sudkyňa JUDr. S. Semanová nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Pre úplnosť treba poznamenať, že uznesením IV.ÚS693/2013-11 z 12.12.2013 ÚS SR bola sťažnosť žalobkyne odmietnutá. Súd preto mohol nariadiť pojednávanie a rozhodnúť o veci samej.

Vyjadrenie žalovanej zo 4.2.2013 (č.l.32-40) k žalobe bolo zástupcovi žalobkyne doručené 19.2.2013, čoho dôkazom je doručka pri č.l.47, preto nedošlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej.

Okrem toho stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zák. ustanovenej lehote 15 dní, avšak súčasne aj vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa tak stalo.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní z 26.2.2014 (č.l.145), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

O návrhu žalobkyne na prerušenie konania súd nerozhodol v napadnutom rozsudku, ale uznesením 9C/122/2012-69 z 12.7.2013 (jej zástupcovi bolo doručené 18.7.2013 - doručka pri č.l.72), potvrdeným uznesením 2Co/414/2013-89 z 23.12.2013 KS v Košiciach (jej zástupcovi bolo doručené 10.2.2014 - doručka pri č.l.93).

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jej trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.